

Arrest

nr. 271 443 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 december 2019. Op 13 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1998 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte tot 2016 in het kanton El Izcanal, gemeente Tamanique, departement La Libertad. Vervolgens verhuisde u naar Cara Sucia in het departement Ahuachapan. In 2017 verhuisde u opnieuw naar Secoli in het departement San Miguel. In december 2018 keerde u terug naar het huis van uw ouders in El Izcanal. U studeerde tot 2013 aan de middelbare school en begon opnieuw in 2019 aan de achtste graad in de school Municipal Tamanique in het centrum van Tamanique.

In 2009 werd uw vader door de bende MS-13 verplicht om drugs te dealen. Uw vader werd hier door de politie op betrapt en veroordeeld tot een celstraf van tien jaar. In 2011 werd aan uw broer W. gevraagd om zich bij de bende aan te sluiten. Op 29 september 2012 werd hij door de bende doodgeschoten omdat hij weigerde mee te werken. Uw zus M.C. werd later door dezelfde bendeleden verkracht omdat zij zich weigerde aan te sluiten. Twee van uw broers vluchtten ook uit El Salvador omdat ze door de bende waren benaderd of vreesden door hen gedood te worden.

Op 5 november 2019 werd u zelf bij het verlaten van uw school in het centrum van Tamanique voor het eerst benaderd door leden van de bende MS-13. Ze hielden u gewapend tegen en zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten om drugs te verdelen, boodschappen voor hen te doen en hen te verwittigen. U zei hen dat u dat niet wilde, waarop ze zeiden dat u tot die avond de tijd kreeg om u aan te sluiten. U ging hierna naar huis en vertelde het aan uw ouders, die u meteen naar een familielid in La Libertad stuurden. Toen de bendeleden dezelfde dag bij uw ouders naar u kwamen vragen vertelde uw vader hen dat u naar school was vertrokken en niet was teruggekeerd en dat hij ook niet wist waar u was. Dezelfde dag verhuisden uw ouders naar uw zus E. in El Ranchon. Daar kwamen elke zondag dezelfde bendeleden langs om aan uw ouders te vragen waar u was.

U verliet El Salvador op 28 december 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 29 december 2019 aankwam.

Op 3 januari 2021 kwamen de bendeleden nog steeds elke zondag bij uw zus E. en uw ouders in El Ranchon naar u vragen. Hierna verhuisden uw familieleden naar La Gloria, departement San Salvador, waar zij geen verdere problemen kenden.

Op 13 januari 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende MS-13.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, een notariële verklaring over uw problemen, een uittreksel van uw strafblad, uw schoolrapport uit 2013, de overlijdensakte van uw broer W., en de informatie van uw vlucht.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate

fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Zo worden er inconsistenties vastgesteld betreffende de plaats waar u na 5 november 2019, de dag dat u werd benaderd door de bende, verbleef. U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u tot 5 november 2019 bij uw ouders woonde in El Izcanal (CGVS, p. 12). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (<https://www.transparencia.gob.sv/institutions/274/documents/319112/download>), blijkt dat de Caserio El Izcanal, deel uitmaakt van het Kanton El Sunzal in de gemeente Tamanique. Op 5 november vluchtte u dan omwille van uw problemen naar uw dichte familie in La Libertad, de hoofdstad van La Libertad (CGVS, p. 13, 17). In uw beëdigde verklaring staat echter dat u weliswaar bij uw ouders in de gemeente Tamanique woonde maar dat u net omwille van uw problemen niet terug kon naar het kanton waar zij woonden en daarom verhuisde naar dichte familie in het kanton El Sunzal (document 3). Deze beide verklaringen zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. In de ene versie vlucht u vanuit het kanton El Sunzal, waar uw ouders wonen, naar de stad La Libertad. In de andere versie vlucht u vanuit een andere plaats in de gemeente Tamanique naar El Sunzal. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat in de beëdigde verklaring stond dat u naar El Sunzal verhuisde en op het CGVS zei dat u naar het centrum van La Libertad verhuisde, stelt u dat dat dezelfde plek is maar dat deze twee namen heeft (CGVS, 21-22). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (<https://www.transparencia.gob.sv/institutions/274/documents/319112/download>), lag uw eerdere woonplaats, Caserio El Izcanal, eveneens in dit kanton El Sunzal, dat deel uitmaakt van de gemeente Tamanique en dus niet van de gemeente La Libertad. In tegenstelling tot wat u beweert, gaat het hier dus niet over twee namen voor dezelfde plaats. Deze vaststelling ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de verblijfplaats van uw ouders na 5 november 2019 legt u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart op het CGVS dat uw ouders nog op 5 november zelf verhuisden naar het huis van uw zus E., in het kanton El Ranchon. Daar werd hen wekelijks door de bendeleden gevraagd naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 19). Tijdens uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u daarentegen dat de bezoeken van de bendeleden aan het huis van uw ouders constant waren terwijl u bij uw familie woonde in de hoofdstad van La Libertad. Pas later stelde u dat uw ouders momenteel bij uw zus, E, verbleven (Vragenlijst CGVS). Wanneer u met deze verklaring geconfronteerd wordt stelt u dat u denkt dat niet gezegd te hebben en dat de tolk het misschien verkeerd begrepen had (CGVS, p. 23). Uw uitleg dat het aan de vertaling zou liggen, kan niet overtuigen. Ook in de neergelegde notariële verklaring staat namelijk te lezen dat u niet kon terugkeren naar het kanton waar uw ouders op dat moment nog steeds woonden (document 3). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat uw ouders niet wisten wie ze konden vertrouwen en dat uw vader koos om zijn adres niet te geven en zei dat ze nog op het oude adres woonden (CGVS, p. 22). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen aangezien op het moment van het opmaken van de notariële akte, met name 11 december 2019, de bendeleden al wekelijks zouden zijn langsgelopen bij uw zus E. om naar uw verblijfplaats te vragen en er dus geen reden was om in deze notariële verklaring te liegen over hun woonplaats. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw verblijfplaats en die van uw ouders na 5 november 2019 doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hier moet nog worden aan toegevoegd dat het onzinnig lijkt dat uw ouders omwille van de bedreigingen aan uw adres zouden verhuizen naar uw zus in El Ranchon als zij daar net zo goed zouden worden lastiggevallen door dezelfde bendeleden.

Bovendien is het opmerkelijk dat u beweert dat deze gezworen verklaring niet door uzelf, maar door uw ouders werd gedaan. Zij zouden tegen de notaris gezegd hebben deze in uw naam op te stellen omdat ze niet wisten met wie ze te maken hadden (CGVS, p. 22). Opnieuw kan deze verklaring weinig overtuigen. Bovendien komen de handtekeningen op deze verklaring en op uw documenten van DVZ erg overeen, wat doet vermoeden dat u wel degelijk zelf deze verklaring hebt laten opstellen. Daarenboven stelde u bij aanvang van het gehoor bij DVZ dat u in uw beëdigde verklaring uw broers niet hebt vermeld om hen te beschermen (Vragenlijst CGVS), waarmee u dus doet uitschijnen dat u het document wel degelijk zelf liet opstellen. Dat u over het verkrijgen van dit document weinig overtuigende

verklaringen aflegt, doet dan ook nogmaals afbreuk aan de waarde van dit document en uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts is ook de handelswijze van de benedeleden in kwestie weinig aannemelijk. Om te beginnen zouden ze u aangesproken hebben aan de ingang van uw school in het centrum van Tamanique, op 45 minuten met de bus van uw woonplaats. Nochtans zou u de bewuste benedeleden kennen van waar u woonde en wilden ze dat u daar voor hen dingen zou doen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze u niet in de buurt van uw woning zouden aanspreken. Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u dat het in de buurt van de school rustiger was, omdat daar mensen in hun kantoor zitten en het niet verdacht zou zijn (CGVS, p. 15-16). Gezien de grote controle van de benedeleden in kwestie over uw woonplaats kan deze uitleg niet overtuigen. De benedeleden zouden namelijk dezelfde avond naar uw huis gekomen zijn om te vragen waar u was (CGVS, p. 18).

Daarnaast zou u aan de benedeleden gezegd hebben dat u zich niet bij de bende wilde aansluiten en zouden de benedeleden vervolgens gezegd hebben dat u tot die avond de tijd had om u bij hen aan te sluiten. Het is echter weinig aannemelijk dat ze u, die aangeeft zich niet te willen aansluiten, nog enkele uren bedenktijd zouden geven als u hierin toch geen keuze had. Gevraagd waarom ze u deze bedenktijd zouden geven, herhaalt u dat u tot die avond had, en dat u anders tijd had om te vluchten of naar de politie te gaan. Wanneer u erop gewezen wordt dat de gegeven bedenktijd u net in staat zou hebben gesteld om te vluchten, antwoordt u dat de benedeleden denken dat mensen zich sowieso aansluiten bij de bende, ook als ze dat niet willen en dat ze dus dachten dat u zich die avond zou aansluiten (CGVS, p. 16). Deze verklaring kan allerminst overtuigen. Indien ze werkelijk wilden dat u zich zou aansluiten en wilden voorkomen dat u zou vluchten, zou het namelijk logisch zijn dat zij bij een weigering represailles zouden voorzien voor u en uw familie. U verklaart daarentegen dat de benedeleden enkel wekelijks naar u kwamen vragen bij uw ouders, maar dat ze uw vader hadden vergeven omdat hij ouder was. Deze gang van zaken komt allesbehalve aannemelijk over (CGVS, p. 20).

Aangezien ze bij de bezoeken aan uw ouders enkel naar u gevraagd zouden hebben, is het daarenboven niet aannemelijk dat ze dit van 10 november 2019 tot 3 januari 2021 elke zondag gedaan zouden hebben, te meer omdat ze hiervoor elke keer in totaal vijf uur lang (tweeënhalf uur heen en tweeënhalf uur terug) onderweg zouden zijn geweest naar en van het huis van uw zus E. in El Ranchon (CGVS, p. 19-20). Het is echter weinig aannemelijk dat deze benedeleden zo regelmatig en voor zo'n lange periode een dermate lange tocht aflegden enkel om aan uw ouders te vragen waar u zich bevond en telkens hetzelfde antwoord te krijgen. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd bevestigt u dat het dezelfde benedeleden waren dan die u hadden aangesproken en dat deze inderdaad elke zondag vijf uur naar El Ranchon en terug gingen. U geeft als verklaring hiervoor enkel dat de benedeleden in elke zone contacten hebben en zo op zoek gingen (CGVS, p. 19-20). U kan hiermee allerminst verklaren waarom de benedeleden in kwestie dit zouden doen. Het onaannemelijke gedrag van deze benedeleden doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u door de bende MS werd bedreigd. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een

jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte bewijzen uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Ook uw reis naar België wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Dat u een blanco

strafblad hebt, in 2013 naar school ging en dat uw broer overleden is, zijn evenmin elementen die in deze beslissing ter discussie staan. De notariële verklaring werd al eerder in deze beslissing besproken. Naast de vaststelling dat u over de ontstaanswijze van dit document weinig overtuigende verklaringen aflegt, dient erop gewezen te worden dat de inhoud van dit document slechts waarde heeft voor zover de erin beschreven gebeurtenissen ook geloofwaardig zijn, quod non. Deze door uzelf of uw ouders opgestelde verklaring die op geen enkele wijze door de bevoegde instanties werd geverifieerd, kan dan ook niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

Uw opmerking bij de notities bij het persoonlijk onderhoud betreft een typefout waarop in deze beslissing ook niet geargumenteed werd. Uw opmerking wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alles zeer kort en bondig moest vertellen en dat zij er niet de kans kreeg om rustig na te denken. Zij wijst erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS uitlegde dat haar ouders niet wisten wie zij wel en niet konden vertrouwen, dat zij bij het opmaken van de notariële akte hun werkelijke verblijfplaats verborgen hielden en hun oude adres opgaven zodat, indien het document in handen van benedeleden zou komen, zij niet onmiddellijk op de hoogte zouden zijn van hun werkelijke verblijfplaats.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij van haar sluitende antwoorden en verklaringen verwacht over de handelswijze van de benedeleden, doch dit is volgens haar niet ernstig. Zij kan maar vertellen wat haar is overkomen en wat haar werd gevraagd. Dat de handelswijze van de benedeleden niet overeenstemt met de rapporten van de verwerende partij, is niet voldoende om haar relaas in twijfel te trekken, aldus de verzoekende partij. Evenmin is het zo dat benedeleden steeds een vast patroon volgen. De subjectieve manier van redeneren van de verwerende partij maakt het de verzoekende partij onmogelijk om haar vrees aan te tonen. Zij meent tevens dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij stelt dat zij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen en rekruteringspogingen en dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek zijn ingegeven, niet betekent dat zij niet gewelddadig tewerk gaan en dat het leven van de verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat zij perfect past in het profiel van jonge vrouwen die door bendes worden gerekruteerd. Zij citeert dienaangaande uit een rapport van het Home Office. Zij meent dat de verwerende partij zich niet bewust is van de ernst van de situatie in El Salvador en het gevaar dat de verzoekende partij er liep. De verzoekende partij meent tevens dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van de verzoekende partij en haar familie heeft onderzocht.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij niet kan vertrouwen op de hulp en bescherming van haar eigen autoriteiten en politie. Zij stelt dat uit verschillende rapporten blijkt dat de politie corrupt is, is geïnfilteerd door benedeleden en informatie naar hen doorspeelt. Zij citeert dienaangaande uit een rapport van het Home Office. Zij voert aan dat het niet ernstig is te beweren dat zij ten onrechte niet op de hulp van de Salvadoraanse autoriteiten rekende, dat de redenering van de verwerende partij aantoonde dat zij geen enkel besef heeft van de werking van de bendes en de corruptie van en infiltratie door benedeleden binnen de politie in El Salvador, en dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

De verzoekende partij verwijst verder naar een rapport van NANSEN en betoogt dat de situatie met de bendes in El Salvador veel complexer is dan door de verwerende partij wordt voorgesteld. Zij stelt dat hun daden niet louter van economische aard zijn en dat dient te worden nagegaan of er in El Salvador effectieve bescherming voorhanden is tegen de bendes, die wel degelijk als politieke actoren dienen te

worden beschouwd die een politieke agenda hebben en activiteiten uitoefenen die normaal gezien door een staat worden uitgeoefend. Zij citeert uit een rapport van NANSEN. De verzoekende partij besluit dat: *“Verwerende partij kan zich aldus niet langer verschuilen achter het feit dat de bendes louter als een criminele organisatie dienen te worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees dient te worden aangetoond.*

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

In ondergeschikte orde meent de verzoekende partij dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst erop dat de verwerende partij erkent dat de situatie in El Salvador precair is, maar kan niet begrijpen hoe de verwerende partij kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. De verzoekende partij meent dat het rapport waarop de verwerende partij zich baseert, verouderd is en stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador volledig is ontspoord, dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert uit twee internetrapporten van 2019. De verzoekende partij stelt tevens dat: *“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”*

Vervolgens wijst de verzoekende partij op de ontsporende situatie van veralgemeend geweld in El Salvador, die volgens haar recentelijk danig is geëscaleerd. Zij citeert dienaangaande uit twee internetartikels van november 2021. Zij besluit dat: *“Een dergelijk niveau van geweld is ongezien in El Salvador, dat reeds als één van de meest onveilige landen ter wereld kon worden beschouwd. In het onmogelijke geval de Raad in casu niet overtuigd zou zijn dat de individuele problemen van verzoekende partijen een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen, dan dient toch minstens een hernieuwd onderzoek te gebeuren naar de algemene veiligheidssituatie (onder meer in het licht van deze recente feiten) alvorens er over de subsidiaire beschermingsstatus wordt geoordeeld”.*

De verzoekende partij concludeert in haar verzoekschrift dat:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het rapport *“Country Policy and Information Report”* van het Home Office van januari 2021 (stuk 3) en het rapport *“Nansen Note 2021/2. El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van NANSEN (stuk 4).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de bende MS-13 werd bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten en voor hen drugs te verkopen, boodschappen te doen en hen te informeren. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld (AD CGVS, verzoekschrift en stukken, nota met opmerkingen en aanvullende nota's), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade,

moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

5.3. De verzoekende partij legt haar paspoort, haar identiteitskaart, haar geboorteakte, een uittreksel van haar strafblad, een schoolrapport van 2013 en vluchtinformatie voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze documenten staven haar identiteit en nationaliteit, haar opleiding, haar reisweg en het feit dat zij een blanco strafblad heeft, elementen die heden niet worden betwist maar die op zich geen rechtstreeks verband houden met haar vluchtmotieven.

De overlijdensakte van haar broer W. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) staft diens overlijden in 2012, doch hieruit kan op zich niet blijken dat de verzoekende partij ook zelf persoonlijk door de bende werd gevisieerd.

De notariële verklaring over de problemen van de verzoekende partij (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) is louter gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij zelf dan wel van haar ouders (zie ook *infra*). Enkel op basis daarvan kan in deze stand van zaken niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

De informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst in en bij haar verzoekschrift (stukken 3 en 4) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie op zich niet teneinde *in concreto* een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en de overlijdensakte van haar broer W. blijkt dat de verzoekende partij voorhoudt dat verschillende van haar familieleden in het verleden reeds meermaals problemen kenden met de bende MS-13 in haar wijk. Zo verklaart zij dat haar vader in 2009 door de bende werd gedwongen drugs te verkopen, waarna hij door de politie werd betrapt en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. In 2011 werd haar broer W. gedwongen zich bij de bende aan te sluiten, maar wanneer hij in september 2012 weigerde nog verder mee te werken, werd hij doodgeschoten. In december 2018 werd verzoeksters zus M.C. door de bende verkracht omdat zij weigerde zich bij hen aan te sluiten. De verzoekende partij verklaart eveneens een broer en zus te hebben die omwille van de bedreigingen van de bende naar de Verenigde Staten zijn gevlucht, alsook een broer die vluchtte maar waarvan niets meer werd vernomen. Daargelaten de vraag of aan deze gebeurtenissen geloof kan worden gehecht – de verzoekende partij staft immers enkel het overlijden van haar broer W. en brengt verder geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat haar vader werd veroordeeld, dat een van haar zussen werd verkracht of dat enkele van haar broers en zussen in het buitenland verblijven – benadrukt de Raad dat ieder verzoek om internationale

bescherming individueel dient te worden beoordeeld. Het loutere feit dat een niet automatisch dat verzoekster zelf ook persoonlijk door deze bende zou worden gevisieerd. Het komt de verzoekende partij toe *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk eveneens door de bende werd bedreigd. Uit het hierna volgende zal blijken dat zij hier in gebreke blijft.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de reactie van de verzoekende partij op de vraag van de bende MS-13 op 5 november 2019 om bij hen aan te sluiten in de door haar geschetste context niet aannemelijk is. De verzoekende partij verklaart immers dat zij de vraag van de bende meteen afwees, dat zij vond dat zij het recht had om nee te zeggen en dat zij niet bij MS wilde gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p.16). Gelet op haar verklaringen over de problemen die haar familieleden in het verleden reeds met de bende MS-13 hebben gekend, waarbij onder meer haar broer W. werd doodgeschoten zodra hij niet langer wou meewerken en haar zus M.C. werd verkracht wanneer zij haar medewerking weigerde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer voorzichtigheid aan de dag legt wanneer zij uiteindelijk zelf persoonlijk door de bendeleden wordt aangesproken om zich aan te sluiten. Dat zij op dat moment, in het licht van hetgeen haar familieleden reeds hadden meegemaakt, meteen weigerde om zich bij de bende aan te sluiten, is niet aannemelijk. Waar de verzoekende partij dienaangaande tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart: "*als ik ja zei zou ik me aangesloten hebben*" (notities van het persoonlijk onderhoud, p.16), kan niet worden ingezien dat zij geen alternatief zou hebben gehad dan op dat moment meteen haar medewerking te weigeren. Gelet op hetgeen haar familieleden in het verleden reeds meemaakten, kan worden verwacht dat zij op de hoogte is van het grote risico dat zij nam door op dergelijke flagrante wijze meteen haar medewerking met de bende te weigeren. In de door haar geschetste context dient dit risico als onaannemelijk groot te worden beschouwd.

Het voorgaande klemt des te meer daar de verklaringen van de verzoekende partij over de handelswijze van de bende zelf eveneens onaannemelijk zijn. De verzoekende partij stelt dat de bendeleden haar 's avonds bij haar thuis zouden zijn komen opzoeken opdat zij zich dan bij hen zou aansluiten. Gelet op de verschillende familieleden van de verzoekende partij die de bende reeds benaderde en de verklaringen van de verzoekende partij dat de bende in haar wijk een grote controle uitoefent, kan niet worden ingezien waarom de bende haar nog tot 's avond bedenktijd zouden geven. Temeer daar een broer en een zus van de verzoekende partij reeds naar de Verenigde Staten waren gevlucht en zij zodoende ook de verzoekende partij de kans gaven om zich aan hun invloed te trachten te onttrekken. De verzoekende partij verklaart dat de bendeleden dachten dat zij zich 's avonds wel bij de bende zou aansluiten, hetgeen in het licht van het voorgaande evenwel niet geloofwaardig is. Het is verder evenmin duidelijk waarom de bendeleden de verzoekende partij zouden aanspreken aan haar school, volgens haar verklaringen een busrit van 45 minuten van haar woonplaats verwijderd (notities van het persoonlijk onderhoud, p.8), terwijl zij in haar wijk een grote controle uitoefenen, zij in het verleden reeds contact hadden met verzoeksters familie en zij haar 's avonds bij haar woning kwamen opzoeken. In de door de verzoekende partij geschetste context is het allerminst logisch dat de bendeleden haar aan haar school zouden opwachten en aanspreken en haar nog tot 's avonds bedenktijd zouden geven nadat zij meteen haar medewerking weigerde.

In het licht van de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de handelswijze van de bende, is het tevens ongeloofwaardig dat de bendeleden van 10 november 2019 tot 3 januari 2021 iedere zondag bij verzoeksters ouders zouden langskomen om naar verzoekster te komen vragen en hiervoor elke keer vijf uur onderweg zouden zijn, zoals de verzoekende partij beweert. Het is allerminst aannemelijk dat de bendeleden gedurende bijna een jaar en twee maanden iedere zondag een reis van vijf uur zouden ondernemen om bij de ouders van de verzoekende partij naar haar te komen vragen, telkens het antwoord te krijgen dat zij niet weten waar de verzoekende partij is en voor het overige geen enkele actie ondernamen tegen de familie van de verzoekende partij, die zij nochtans in het verleden reeds meermaals hebben belaagd. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij verklaart dat de bende MS-13 een grote invloed heeft en over contactpersonen beschikt in verschillende wijken, terwijl zij beweert dat het telkens dezelfde bendeleden waren die iedere zondag bij haar ouders naar haar kwamen vragen. Het is geenszins geloofwaardig dat een bende met een dermate grote invloed en die in het verleden reeds verzoeksters familieleden meermaals belaagde, zich de moeite zou getroosten om gedurende bijna een jaar en twee maanden iedere zondag dezelfde bendeleden op een reis van vijf uur naar verzoeksters ouders te sturen zonder resultaat en zonder enige andere actie te ondernemen.

De voorgaande vaststellingen zijn gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij zelf en dus niet op een op voorhand verwacht handelspatroon van Salvadoraanse bendes op grond van rapporten, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt. De Raad herinnert er nogmaals aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar

ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de verzoekende partij verschillende inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over waarheen zij vluchtte nadat zij op 5 november 2019 door de benedeleden werd aangesproken, over de verblijfplaats(en) van haar ouders na diezelfde 5 november en over de notariële verklaring die zij voorlegt:

“Zo worden er inconsistenties vastgesteld betreffende de plaats waar u na 5 november 2019, de dag dat u werd benaderd door de bende, verbleef. U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u tot 5 november 2019 bij uw ouders woonde in El Izcanal (CGVS, p. 12). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (<https://www.transparencia.gob.sv/institutions/274/documents/319112/download>), blijkt dat de Caserio El Izcanal, deel uitmaakt van het Kanton El Sunzal in de gemeente Tamanique. Op 5 november vluchtte u dan omwille van uw problemen naar uw dichte familie in La Libertad, de hoofdstad van La Libertad (CGVS, p. 13, 17). In uw beëdigde verklaring staat echter dat u weliswaar bij uw ouders in de gemeente Tamanique woonde maar dat u net omwille van uw problemen niet terug kon naar het kanton waar zij woonden en daarom verhuisde naar dichte familie in het kanton El Sunzal (document 3). Deze beide verklaringen zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. In de ene versie vlucht u vanuit het kanton El Sunzal, waar uw ouders wonen, naar de stad La Libertad. In de andere versie vlucht u vanuit een andere plaats in de gemeente Tamanique naar El Sunzal. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat in de beëdigde verklaring stond dat u naar El Sunzal verhuisde en op het CGVS zei dat u naar het centrum van La Libertad verhuisde, stelt u dat dat dezelfde plek is maar dat deze twee namen heeft (CGVS, 21-22). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (<https://www.transparencia.gob.sv/institutions/274/documents/319112/download>), lag uw eerdere woonplaats, Caserio El Izcanal, eveneens in dit kanton El Sunzal, dat deel uitmaakt van de gemeente Tamanique en dus niet van de gemeente La Libertad. In tegenstelling tot wat u beweert, gaat het hier dus niet over twee namen voor dezelfde plaats. Deze vaststelling ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de verblijfplaats van uw ouders na 5 november 2019 legt u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart op het CGVS dat uw ouders nog op 5 november zelf verhuisden naar het huis van uw zus E., in het kanton El Ranchon. Daar werd hen wekelijks door de benedeleden gevraagd naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 19). Tijdens uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u daarentegen dat de bezoeken van de benedeleden aan het huis van uw ouders constant waren terwijl u bij uw familie woonde in de hoofdstad van La Libertad. Pas later stelde u dat uw ouders momenteel bij uw zus, E, verbleven (Vragenlijst CGVS). Wanneer u met deze verklaring geconfronteerd wordt stelt u dat u denkt dat niet gezegd te hebben en dat de tolk het misschien verkeerd begrepen had (CGVS, p. 23). Uw uitleg dat het aan de vertaling zou liggen, kan niet overtuigen. Ook in de neergelegde notariële verklaring staat namelijk te lezen dat u niet kon terugkeren naar het kanton waar uw ouders op dat moment nog steeds woonden (document 3). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat uw ouders niet wisten wie ze konden vertrouwen en dat uw vader koos om zijn adres niet te geven en zei dat ze nog op het oude adres woonden (CGVS, p. 22). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen aangezien op het moment van het opmaken van de notariële akte, met name 11 december 2019, de benedeleden al wekelijks zouden zijn langsgesproken bij uw zus E. om naar uw verblijfplaats te vragen en er dus geen reden was om in deze notariële verklaring te liegen over hun woonplaats. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw verblijfplaats en die van uw ouders na 5 november 2019 doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hier moet nog worden aan toegevoegd dat het onzinnig lijkt dat uw ouders omwille van de bedreigingen aan uw adres zouden verhuizen naar uw zus in El Ranchon als zij daar net zo goed zouden worden lastiggevallen door dezelfde benedeleden.

Bovendien is het opmerkelijk dat u beweert dat deze gezworen verklaring niet door uzelf, maar door uw ouders werd gedaan. Zij zouden tegen de notaris gezegd hebben deze in uw naam op te stellen omdat ze niet wisten met wie ze te maken hadden (CGVS, p. 22). Opnieuw kan deze verklaring weinig overtuigen. Bovendien komen de handtekeningen op deze verklaring en op uw documenten van DVZ erg overeen, wat doet vermoeden dat u wel degelijk zelf deze verklaring hebt laten opstellen. Daarenboven stelde u bij aanvang van het gehoor bij DVZ dat u in uw beëdigde verklaring uw broers niet hebt vermeld om hen te beschermen (Vragenlijst CGVS), waarmee u dus doet uitschijnen dat u het document wel degelijk zelf liet opstellen. Dat u over het verkrijgen van dit document weinig overtuigende verklaringen aflegt, doet dan ook nogmaals afbreuk aan de waarde van dit document en uw algemene geloofwaardigheid.”

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alles zeer kort en bondig moest vertellen en er de kans niet kreeg om rustig na te denken. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreide verklaringen kon afleggen

en dat zij op het einde van haar interview verklaarde dat zij niets meer had toe te voegen (administratief dossier, stuk 7, "vragenlijst"). Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar broer E. eerder naar Guatemala vluchtte, dat de naam van haar zus E. verkeerd was gespeld en dat haar ouders sedert 3 januari 2021 naar een ander adres verhuisden. Zij verklaarde nergens dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd kreeg om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en/of dat zij de kans niet kreeg om rustig na te denken (notities van het persoonlijk onderhoud, p.3). Wanneer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geconfronteerd, voert de verzoekende partij bovendien enkel vertaalproblemen aan – die evenwel nergens uit blijken – en maakt zij evenmin melding van tijdsgebrek of andere problemen waardoor zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet rustig zou hebben kunnen nadenken (notities van het persoonlijk onderhoud, p.23). Met betrekking tot de notariële verklaringen komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van haar eerdere bewering dat haar ouders niet wisten wie zij wel en niet konden vertrouwen en hun oude adres opgaven voor het geval de verklaring in handen van de bendeleden zou vallen, hetgeen allerminst een ander licht werpt op de terechte vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat dit geen steek houdt daar de bendeleden op het moment van het opstellen van de notariële verklaring op 11 december 2019 reeds wekelijks langskwamen bij de verblijfplaats van haar ouders. Voor het overige voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk door de bende MS-13 werd gevisieerd. Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift wijst op het profiel van jonge vrouwen die worden gerekruteerd, komt zij niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Hoger werd reeds vastgesteld dat het louter aanvoeren van een risicoprofiel niet volstaat en dat een verzoeker om internationale bescherming *in concreto* zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk dient te maken, waar de verzoekende partij gezien het voorgaande in gebreke blijft. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de werking van de bendes in El Salvador, dient verwezen naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld met betrekking tot de bendes in El Salvador (zie *supra*, sub 5.2). Waar zij betoogt dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten en dienaangaande verwijst naar algemene informatie, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas niet *in concreto* aannemelijk maakt, zodat een verwijzing naar de bescherming van haar nationale autoriteiten *in casu* niet relevant is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om geen werk te vinden en niet de noodzakelijke medische zorg te krijgen indien zij besmet zou geraken met het virus, dient erop gewezen dat de COVID-19-pandemie niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat of waardoor zij geen werk zou kunnen vinden, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Evenmin brengt zij enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij naar aanleiding van de COVID-19-pandemie geen werk zou kunnen vinden.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door de verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

5.6. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij wordt geacht financiële middelen te hebben, dient gewezen op het volgende.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 13 juli 2021 en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen en confrontaties met de bende leden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bende leden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem

een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer zou te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpcedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of omdat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.7. Nu aan de voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

De verzoekende partij brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Verzoeksters betoogt dat El Salvador als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd, houdt evenmin automatisch in dat het geweld dat aan de basis ligt van het aantal moorden en doden willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. De door haar in en bij het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS